

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 152

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 februarie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 483 din 27 octombrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85, ale art. 86, ale art. 88, ale art. 89, ale art. 97 alin. (1) și (2), ale art. 98 alin. (1), (2) și (4), ale art. 107 alin. (2), ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) și ale art. 122 ¹ din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat	2–5
Decizia nr. 607 din 24 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ.....	6–9
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
48. — Decizie privind eliberarea domnului Eduard-Tatian Mititelu din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării	9
49. — Decizie privind numirea domnului Eduard-Tatian Mititelu în funcția de secretar de stat la Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării	10
50. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Rela-Nicoleta Ștefănescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Finanțelor	10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
20.250. — Ordin al ministrului cercetării, inovării și digitalizării privind aprobarea Direcțiilor de acțiune pentru implementarea serviciului universal în domeniul comunicațiilor electronice	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 483

din 27 octombrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85, ale art. 86, ale art. 88, ale art. 89, ale art. 97 alin. (1) și (2), ale art. 98 alin. (1), (2) și (4), ale art. 107 alin. (2), ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) și ale art. 122¹ din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85, ale art. 86, ale art. 88, ale art. 89, ale art. 97 alin. (1) și (2), ale art. 98 alin. (1), (2) și (4), ale art. 107 alin. (2), ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) și ale art. 122¹ din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Excepția a fost ridicată de Ioan Piticar în Dosarul nr. 1.249/1/2018 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 135D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de predictibilitate a dispozițiilor legale, arată că Legea nr. 223/2015 prevedea chiar în varianta inițială că pensiile militarilor redevin pensii militare de stat și se recalculează în raport cu vechimea valorificată prin ultima decizie de pensionare. Totodată, la data intrării în vigoare a legii funcționa Casa de Asigurări a Ministerului Apărării Naționale, atribuțiile și funcționarea acesteia fiind stabilite prin hotărâre de Guvern.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.249/1/2018, **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85, ale art. 86, ale art. 88, ale art. 89, ale art. 97 alin. (1) și (2), ale art. 98 alin. (1), (2) și (4), ale art. 107 alin. (2), ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) și ale art. 122¹ din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul**

2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Excepția a fost ridicată de Ioan Piticar într-o cauză privind soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că miniștrii apărării naționale din perioada iunie 2015—martie 2016 nu au respectat termenele legale de 30 de zile de operaționalizare a Casei de Pensii Sectoriale a Ministerului Apărării Naționale și a Comisiei de Contestații. Modificarea Legii nr. 223/2015 față de forma sa inițială, care s-a realizat abia pe data de 11 decembrie 2015, prin publicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 în Monitorul Oficial al României, Partea I, a condus la lipsa de predictibilitate a acestei legi, dar în special la un termen extrem de scurt și lipsit de utilitate pentru pensionarul militar care a trebuit să își procure documentele cu perioadele lucrate ulterior datei pensionării din sistemul militar. Acest termen a fost de numai 19 zile calendaristice, dintre care majoritatea au fost sărbători de iarnă. Astfel, categoria pensionarilor militari încă activi pe piața muncii s-a văzut obstrucționată, vătămată și discriminată prin impunerea termenului de 31 decembrie 2015 după care perioadele lucrate ulterior pensionării din sistemul militar nu mai puteau fi valorificate prin recalcularea pensiei militare, ci doar în sistemul public.

6. Autorul excepției arată și că dosarul de recalculare a pensiei nu a putut fi depus până la data de 31 decembrie 2015, întrucât Ordinul ministrului afacerilor interne, al ministrului apărării naționale, al ministrului justiției, al directorului Serviciului Român de Informații, al directorului Serviciului de Informații Externe, al directorului Serviciului de Telecomunicații Speciale și al directorului Serviciului de Protecție și Pază nr. 31/M.25/999/8.148/237/259/221/2016 pentru aprobarea procedurilor de recalculare și de actualizare a pensiilor militare de stat a fost publicat abia la data de 23 martie 2016, iar operaționalizarea Casei de Pensii Sectoriale a Ministerului Apărării Naționale s-a realizat abia în luna martie 2016.

7. Totodată, susține că beneficiarul pensiei militare de stat trebuia să aibă la dispoziție timpul necesar pentru valorificarea integrală a drepturilor sale în sistemul militar, documentele de dovedire a perioadelor de muncă solicitate necesitând timp pentru procurarea lor de la Casa Națională de Pensii Publice, dar și un termen rațional și legal pentru eventuala contestație în situația unor erori. Consideră că un termen suficient ar fi trebuit să fie de 90 de zile de la data începerii operațiunilor Casei de Pensii Sectoriale a Ministerului Apărării Naționale. Cetățeanul nu poate fi supus unor sarcini administrative extreme cu obligații față de o instituție care nici nu exista la data de 31 decembrie

2015, ca de altfel nici Comisia de contestații a Ministerului Apărării Naționale.

8. **Tribunalul Ialomița — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Lipsa de claritate și precizie a Legii nr. 223/2015, invocată de autorul excepției, nu este justificată, având în vedere faptul că această lege a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015, iar în art. 123 se prevedea că intră în vigoare la 1 ianuarie 2016. Instanța de judecată face trimitere la dispozițiile art. 109 din Legea nr. 223/2015, în forma inițială a acestora, și arată că încă de la apariția acestei legi se menționa faptul că pensiile militarilor revizuite devin pensii militare de stat și se recalculează în raport cu vechimea valorificată prin ultima decizie de pensie. De asemenea, se prevedea că stagiile de cotizare nevalorificate la recalcularea pensiei conform art. 109 alin. (3) din Legea nr. 223/2015, precum și cele realizate ulterior intrării în vigoare a acestei legi se valorifică în sistemul public de pensii. Instanța reține că legiuitorul a prevăzut de la momentul publicării Legii nr. 223/2015 că pensiile se recalculează potrivit acestei legi în raport cu vechimea valorificată prin ultima decizie de pensie. Prin urmare, susținerile autorului excepției referitoare la faptul că abia prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 s-ar fi menționat termenul de 31 decembrie 2015 până la care se pot valorifica perioadele lucrate ulterior pensionării nu sunt întemeiate. În ceea ce privește susținerea referitoare la inexistența Casei de Pensii Sectoriale invocată de autorul excepției, instanța de judecată reține că în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 24 martie 2011 s-a publicat Hotărârea Guvernului nr. 233/2011 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea caselor de pensii sectoriale, printre acestea aflându-se și Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale. Prin urmare, la momentul apariției Legii nr. 223/2015 funcționa Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale, astfel că pensionarul avea cui să se adreseze cu solicitarea de recalculare a pensiei pentru valorificarea perioadei lucrate după data înscrierii la pensie. Prin Hotărârea Guvernului nr. 144/2016 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea caselor de pensii sectoriale din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Serviciul Român de Informații s-a abrogat Hotărârea Guvernului nr. 233/2011. În ceea ce privește Ordinul ministrului afacerilor interne, al ministrului apărării naționale, al ministrului justiției, al directorului Serviciului Român de Informații, al directorului Serviciului de Informații Externe, al directorului Serviciului de Telecomunicații Speciale și al directorului Serviciului de Protecție și Pază nr. 31/M.25/999/8.148/237/259/221/2016 pentru aprobarea procedurilor de recalculare și de actualizare a pensiilor militare de stat, acesta își găsește aplicarea cu privire la pensiile recalculate potrivit Legii nr. 223/2015, iar valorificarea stagiului de cotizare al reclamantului ulterior datei ieșirii la pensie nu se făcea potrivit acestui ordin.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 85, ale art. 86, ale art. 88, ale art. 89, ale art. 97 alin. (1) și (2), ale art. 98 alin. (1), (2) și (4), ale art. 107 alin. (2), ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) și ale art. 122¹ din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015. Autorul excepției susține că are în vedere aceste dispoziții de lege în forma inițială, așa cum erau la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Legii nr. 223/2015. Curtea observă însă că, potrivit dispozițiilor art. 123 din Legea nr. 223/2015, acest act normativ a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2016. Între timp, dispozițiile art. 109 alin. (1), (3) și (5) au fost modificate prin art. 40 pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, act normativ care constituie, de asemenea, potrivit încheierii de sesizare, obiect al excepției de neconstituționalitate. De asemenea, dispozițiile art. 88 lit. i) din Legea nr. 223/2015 au fost abrogate prin art. 40 pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015. Prin urmare, dispozițiile inițiale ale art. 88 lit. i) și ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) din Legea nr. 223/2015, care au fost abrogate, respectiv modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, nu au fost niciodată în vigoare și nu au produs efecte juridice, astfel că nu pot fi supuse controlului de constituționalitate. În acest sens se amintește că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională nu poate decide decât asupra „*excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. În consecință, Curtea apreciază, că, în realitate, obiectul excepției de constituționalitate îl constituie dispozițiile art. 85, ale art. 86, ale art. 88, ale art. 89, ale art. 97 alin. (1) și (2), ale art. 98 alin. (1), (2) și (4), ale art. 107 alin. (2), ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) și ale art. 122¹ din Legea nr. 223/2015, așa cum această lege a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015. Dispozițiile criticate din Legea nr. 223/2015 au următorul conținut:

— Art. 85: „(1) Casele de pensii sectoriale se înființează în subordinea sau în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații, după caz, ca structuri cu personalitate juridică și cu sediul în municipiul București.

(2) Casele de pensii sectoriale prevăzute la alin. (1) sunt succesoare de drept ale caselor de pensii sectoriale din

Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Serviciul Român de Informații.”

— Art. 86: „Atribuțiile, organizarea și funcționarea caselor de pensii sectoriale se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

— Art. 88: „În aplicarea prevederilor prezentei legi, casele de pensii sectoriale îndeplinesc, în principal, următoarele atribuții:

a) asigură evidența, la nivel național, a tuturor beneficiarilor dispozițiilor prezentei legi;

b) stabilesc cuantumul pensiilor din sistemul pensiilor militare de stat prin decizii, conform prezentei legi;

c) asigură evidența drepturilor și obligațiilor stabilite în sistemul pensiilor militare de stat, pe baza codului numeric personal, în condițiile legii;

d) aplică prevederile convențiilor internaționale de asigurări sociale la care România este parte, precum și ansamblul reglementărilor comunitare și dezvoltă relații cu organisme similare în domeniul pensiilor militare și asigurărilor sociale din alte țări, în limita competențelor prevăzute de lege;

e) organizează selecția, pregătirea și perfecționarea profesională a personalului din domeniul pensiilor militare, în condițiile legii;

f) asigură introducerea, extinderea, întreținerea și protecția sistemelor automate de calcul și de evidență;

g) asigură reprezentarea în fața instanțelor judecătorești în litigiile în care sunt parte ca urmare a aplicării dispozițiilor prezentei legi;

h) asigură exportul în străinătate al prestațiilor stabilite potrivit reglementărilor legale în domeniu;

i) abrogat;

j) îndeplinesc orice alte atribuții stabilite prin dispoziții legale.”

— Art. 89: „Realizarea atribuțiilor ce revin caselor de pensii sectoriale, potrivit legii, este supusă controlului Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații, după caz.”

— Art. 97 alin. (1) și (2): „(1) Deciziile de pensie emise de casele de pensie sectoriale pot fi contestate, în termen de 30 de zile de la comunicare, la comisiile de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații.

(2) Procedura de examinare a deciziilor supuse contestării reprezintă procedură administrativă prealabilă, obligatorie, fără caracter jurisdicțional.”

— Art. 98 alin. (1), (2) și (4): „(1) Comisiile de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații sunt organisme de verificare ce examinează și hotărăsc asupra deciziilor de pensie emise de casele de pensii sectoriale și urmăresc aplicarea corectă a legislației referitoare la pensiile militare de stat.

(2) Organizarea, funcționarea și structura comisiilor de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații se stabilesc prin ordin comun al ministrului apărării naționale, al ministrului afacerilor interne și al directorului Serviciului Român de Informații, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi. [...]

(4) Termenul de soluționare a contestației este de 45 de zile de la data înregistrării acesteia.”

— Art. 107 alin. (2): „(2) Cererile prevăzute la alin. (1) se soluționează în termen de 30 de zile de la data înregistrării.”

— Art. 109 alin. (1), (3), (5): (1) Pensiile militarilor, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special recalculate în baza Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, cu modificările ulterioare, revizuite în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, aprobată prin Legea nr. 165/2011, cu modificările și completările ulterioare, cele plătite în baza Legii nr. 241/2013 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, cu modificările ulterioare, precum și pensiile stabilite în baza Legii nr. 80/1995, cu modificările și completările ulterioare, devin pensii militare de stat și se recalculează potrivit prevederilor prezentei legi, în raport cu vechimea valorificată prin ultima decizie de pensie și baza de calcul stabilită conform prevederilor art. 28, actualizată conform prevederilor legale care reglementează salarizarea militarilor, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special la data intrării în vigoare a prezentei legi. [...]

(3) Recalcularea pensiilor prevăzută la alin. (1) se realizează în termen de maximum 24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi. [...]

(5) Pensiile prevăzute la alin. (1) pot fi recalculate, în condițiile prezentei legi, și în situația depunerii de documente nevalorificate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, iar drepturile de pensie astfel recalculate se cuvin începând cu luna următoare depunerii documentelor și se acordă în termen de cel mult 24 de luni de la data înregistrării cererii la casa de pensii sectorială competentă.”

— Art. 122¹: „În aplicarea prezentei legi pot fi emise norme aprobate prin ordin comun al ministrului apărării naționale, ministrului afacerilor interne și directorului Serviciului Român de Informații.”

13. Autorul excepției susține că aceste dispoziții de lege sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 31 privind dreptul la informație. De asemenea, având în vedere criticile de neconstituționalitate vizând lipsa de claritate și predictibilitate a legii, Curtea apreciază că autorul excepției are în vedere și prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că un prim aspect învederat în critica formulată privește o punere în aplicare întârziată a prevederilor Legii nr. 223/2015 de către autorități, peste termenele legale prevăzute. Or, aceste aspecte vizează, în mod evident, eventuale probleme de aplicare a legii, care nu se circumscriu însă obiectului de control exercitat de instanța de contencios constituțional. În acest sens, Curtea amintește că, așa cum reiese din dispozițiile art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, controlul de constituționalitate vizează verificarea constituționalității actelor normative, respectiv a conformității acestora cu dispozițiile sau principiile

Constituției, și nu modul de aplicare a legii, care poate fi supus însă controlului instanțelor de judecată.

15. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de predictibilitate a dispozițiilor Legii nr. 223/2015 cauzată de modificarea acestui act normativ prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, fapt care, potrivit autorului excepției, ar fi pus pensionarii în situația dificilă de a nu-și putea procura documentele necesare dovedirii perioadelor lucrate ulterior datei pensionării din sistemul militar, Curtea observă că, din ansamblul dispozițiilor de lege supuse controlului de constituționalitate, doar art. 109 alin. (1), (3) și (5) și art. 122¹ din Legea nr. 223/2015 constituie o reglementare diferită față de forma inițială a legii, așa cum a fost aceasta publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015. Prin urmare, se poate aprecia că autorul excepției se referă doar la aceste prevederi de lege.

16. Dispozițiile art. 109 alin. (1), (3) și (5) din Legea nr. 223/2015 reglementează recalcularea pensiilor militarilor, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special, stabilite ori recalculate potrivit reglementărilor anterioare intrării în vigoare a acestei legi. În cuprinsul alin. (5) se menționează posibilitatea valorificării unor documente care nu au fost valorificate până la intrarea în vigoare a Legii nr. 223/2015. Aceste reglementări se regăseau însă și anterior modificărilor operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în cuprinsul alin. (3), astfel că nu se poate susține că autorul excepției nu a putut prevedea și nu a dispus de un timp suficient pentru a-și procura documentele doveditoare ale stagiului de cotizare realizat ulterior pensionării din sistemul militar de pensii de serviciu. Mai mult, dispozițiile de lege criticate nu limitează posibilitatea de a solicita valorificarea documentelor doveditoare la termenul de 31 decembrie 2015, așa cum susține autorul excepției.

17. Cât privește dispozițiile art. 122¹ din Legea nr. 223/2015, Curtea apreciază că acestea, prin conținutul lor, nu sunt incidente în raport cu critica de neconstituționalitate formulată.

18. Curtea observă și faptul că autorul excepției își raportează critica de neconstituționalitate la art. 31 din Constituție privind dreptul la informație. Cerințele de claritate și previzibilitate a legii se circumscriu însă prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, iar art. 31 din Constituție nu are incidență în cauză, deoarece sensul său constituțional nu este acela de a aduce la cunoștință publică legea, fapt care se realizează în virtutea art. 78 din Constituție, potrivit căruia legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei (în acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 71 din 29 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 7 mai 2019, paragraful 16).

19. Aprecierea autorului excepției potrivit căreia legea ar fi trebuit să prevadă un termen de 90 de zile de la data începerii operațiunilor Casei de Pensii Sectoriale a Ministerului Apărării Naționale pentru a valorifica integral perioadele lucrate ulterior pensionării vizează, în realitate, o propunere de modificare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale. În acest sens, Curtea amintește că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

20. În sfârșit, cât privește invocarea dispozițiilor art. 4 și 16 din Constituție, Curtea constată că autorul excepției nu indică în ce constă pretinsa discriminare și nici categoriile de persoane între care se creează aceasta, astfel că această critică apare ca fiind nemotivată. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, a stabilit că, dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Piticar în Dosarul nr. 1.249/1/2018 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 85, ale art. 86, ale art. 88, ale art. 89, ale art. 97 alin. (1) și (2), ale art. 98 alin. (1), (2) și (4), ale art. 107 alin. (2), ale art. 109 alin. (1), (3) și (5) și ale art. 122¹ din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ialomița — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 607

din 24 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ, excepție ridicată de Ovidiu Gergeanu și Lucian Florin Duțu în Dosarul nr. 3.080/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 341D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât Curtea Constituțională a răspuns unor critici similare prin Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 307 din 30 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.080/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ.** Excepția a fost ridicată de Ovidiu Gergeanu și Lucian Florin Duțu într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie diferențe, sub aspectul salarizării, între specialiștii IT/informaticieni-șefi și ceilalți specialiști din instanțe și parchete, respectiv alte categorii de personal bugetar. Astfel, autorii consideră că, pentru a evita crearea unei discriminări, specialiștii IT/informaticieni-șefi ar fi

trebuit menționați în art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Nicăieri în cuprinsul legii nu se face distincție între persoanele care intră în categoria specialiștilor prevăzuți la secțiunea 6 din capitolul VIII și specialiști IT/informaticieni-șefi asimilați personalului auxiliar al instanțelor și parchetelor. În asemenea condiții, diferențierea salarială dintre cele două categorii de specialiști este pur arbitrară. Or, conform reglementărilor anterioare (spre exemplu, Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice), salariile specialiștilor IT, la fel ca salariile celorlalți specialiști erau egale, ambele categorii fiind raportate la categoria magistraților. De asemenea, nu existau diferențe nici sub aspectul statutului profesional, atât specialiștii IT, cât și ceilalți specialiști din cadrul instanțelor și parchetelor beneficiind de aceleași salarii de bază. Cu toate acestea, Legea-cadru nr. 153/2017 nu le mai recunoaște, de o manieră vădit discriminatorie și nemotivată, specialiștilor IT și informaticienilor-șefi aceleași drepturi salariale ca specialiștilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv Direcției Naționale Anticorupție (DNA), și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT) și al celorlalte parchete. Dimpotrivă, deși specialiștilor din cadrul DNA, DIICOT și al celorlalte parchete li se acordă drepturi salariale echivalente procurorilor cu grad de judecătorească, specialiștilor IT nu li se mai recunoaște nici măcar statutul de specialiști din cadrul instanțelor și parchetelor, rămânând astfel încadrați în grila de salarizare aferentă personalului auxiliar de specialitate. Nu există nicio rațiune obiectivă care să justifice un nivel salarial egal cu cel al grefierilor, în condițiile în care complexitatea funcției, precum și toate celelalte criterii de ierarhizare și funcționare diferă în ambele situații. Activitatea pe care o desfășoară specialiștii IT și informaticienii-șefi din cadrul instanțelor judecătorești este una extrem de complexă, aceștia acordând în mod constant asistență, spre exemplu, atât în aspecte legate de administrarea bazelor de date ale instanțelor, cât și în probleme care țin de derularea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, referitoare la probleme ce țin de domeniul informatic, activitate extrem de similară celei desfășurate de ceilalți specialiști, motiv pentru care se încalcă principiul nediscriminării.

6. Cu privire la dispozițiile legale privind limitarea cuantumului sporurilor se arată că, în ceea ce privește familia ocupațională „Justiție”, în anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 se prevăd sporuri în cuantum maxim total de 45%, acestea fiind norme juridice speciale, care derogă de la norma generală, care plafonează cuantumul sporurilor la 30%. Astfel, neacordarea sporurilor — în cuantum de 45%, așa cum se menționează în art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 coroborat cu anexa nr. V la aceeași lege, este contrară principiilor fundamentale, sens

în care sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului privind principiul egalității în drepturi.

7. Se arată că din expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017 nu rezultă care este rațiunea excluderii specialiștilor IT și a informaticienilor-șefi din grila de salarizare specifică specialiștilor, iar din modalitatea de redactare a dispozițiilor legii nu se poate determina cu certitudine care sunt consecințele aplicării legii, în cazul specialiștilor IT și al informaticienilor-șefi, ceea ce contravine principiului securității juridice și exigențelor de previzibilitate și claritate care trebuie să caracterizeze actele normative într-un stat de drept. Se arată că, în opoziție cu rațiunea legii, aceea de majorare a salariilor de bază pentru toate categoriile de personal bugetar, valoarea nominală a salariului de bază prevăzut de Legea-cadru nr. 153/2017 pentru specialiștii IT și informaticienii-șefi, aferentă anului 2022, este inferioară nivelului de salarizare din anul 2017 cu cel puțin o treime. Se încalcă astfel și dispozițiile art. 41 și 53 din Constituție, în condițiile în care categoria specialiștilor IT și a informaticienilor-șefi este singura din sistemul judiciar care nu doar că nu beneficiază de o creștere salarială, dar este și pusă în situația de a suporta înjumătățirea veniturilor, fără vreo justificare. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010.

8. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, modul de stabilire a salariilor unei categorii profesionale, atât sub aspectul salariului de bază, cât și sub aspectul sporurilor, fiind lăsat la latitudinea legiuitorului.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ, potrivit cărora:

— Art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017: „*Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conexe din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt cele prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III.*”;

— Art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017: „*Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor*

de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”;

— Art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017: „*În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.*”

13. În opinia autorilor excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind trăsăturile statului român și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate art. 7 privind egalitatea în fața legii și interzicerea discriminării și art. 23 privind dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la o retribuție echitabilă, precum și dreptul de a întemeia sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 7 referitor la dreptul pe care îl are orice persoană de a se bucura de condiții de muncă juste și prielnice din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării și Protocolul nr. 12 la Convenție privind interzicerea generală a discriminării, precum și art. 4 din Carta socială europeană, revizuită, privind dreptul la o salarizare echitabilă.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare, prin Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 22 iulie 2022, Decizia nr. 710 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 28 ianuarie 2021, Decizia nr. 576 din 9 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1323 din 31 decembrie 2020, Decizia nr. 328 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 8 ianuarie 2021, și Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, instanța de contencios constituțional respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

15. Astfel, cu privire la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, prin Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, paragraful 19, și Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, paragraful 17, precitate, Curtea a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic cu privire la aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, ci și necesitatea lui. Totodată, este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare,

la diferite autorități sau instituții publice, și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată.

16. De asemenea, Curtea a reținut că includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

17. Totodată, Curtea a reținut că acceptarea susținerilor autorilor excepției ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare. Or, neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate.

18. Referitor la susținerea încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 41 și 53, prin Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, paragraful 22, și Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, paragraful 21, precitate, Curtea a precizat că Legea fundamentală prevede în art. 41 alin. (2) „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia.

19. Având în vedere cele enunțate, Curtea a constatat că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, în scopul eliminării disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

20. Cu privire la compararea soluțiilor legislative consacrate prin prevederile art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, pe de o parte, și ale art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la aceeași lege-cadru, pe de altă parte, prin Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, paragraful 24, și Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, paragraful 23, precitate, Curtea a precizat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

21. În ceea ce privește dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, paragraful 25, și Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, paragraful 24, precitate, Curtea a statuat că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază al personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Regula limitării sporurilor la un anumit procent din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări.

22. Curtea a constatat că dispozițiile art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală nu sunt încălcate, precizând că normele constituționale evocate nu dispun cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile.

23. În continuare, Curtea Constituțională, plecând de la considerentele enunțate în jurisprudența sa, potrivit cărora

legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat, a statuat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

24. În raport cu cele enunțate, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție.

25. Referitor la invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind restrângerea exercițiului dreptului fundamental la salariu (spre exemplu, Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010), prin Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, paragraful 29, precitate, Curtea a observat că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin dispozițiile legale criticate, motiv pentru care nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

26. De asemenea, Curtea a mai observat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea personalului din sectorul public, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte ce țin de competența autorității legiuitoare. Totodată, Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, paragrafele 30 și 31).

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

28. În final, referitor la invocarea dispozițiilor art. 7 și 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interdicția discriminării și ale Protocolului nr. 12 la Convenție, precum și ale art. 4 din Carta socială europeană, revizuită, Curtea reține că acestea consacră principiul egalității în fața legii sau al nediscriminării și dreptul la salarizare echitabilă. Or, considerentele de mai sus vizează și aceste aspecte invocate de autorii excepției de neconstituționalitate.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Gergeanu și Lucian Florin Duțu în Dosarul nr. 3.080/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 17 alin. (2) din capitolul VIII al anexei nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea domnului Eduard-Tatian Mititelu
din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Cercetării,
Inovării și Digitalizării**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Eduard-Tatian Mititelu se eliberează din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Eduard-Tatian Mititelu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Cercetării,
Inovării și Digitalizării**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Eduard-Tatian Mititelu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 22 februarie 2023.

Nr. 49.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către doamna Rela-Nicoleta Ștefănescu
a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari
publici de secretar general al Ministerului Finanțelor**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Finanțelor prin Adresa nr. 6.331 din 13 februarie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/989 din 14 februarie 2023, și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 8.737/2023,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 martie 2023, doamna Rela-Nicoleta Ștefănescu, director al Departamentului juridic din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Finanțelor pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 22 februarie 2023.

Nr. 50.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII

ORDIN

privind aprobarea Direcțiilor de acțiune pentru implementarea serviciului universal în domeniul comunicațiilor electronice

Având în vedere Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 21.364/2022*) privind stabilirea atribuțiilor, responsabilităților și delegarea unor competențe Secretarilor de Stat, Subsecretarului de Stat, Secretarului General și Secretarului General Adjunct în cadrul Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare:

— prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 109/2021;

— prevederile art. 77 alin. (1), art. 77¹ și 77² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 140/2012, cu modificările și completările ulterioare;

— Nota de fundamentare privind îndeplinirea prevederilor art. 77 alin. (1), art. 77¹ și 77² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, referitor la necesitatea aprobării Direcțiilor de acțiune pentru implementarea serviciului universal în domeniul comunicațiilor electronice, înregistrată la Direcția comunicații electronice cu nr. 195 din 26.01.2023,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (1) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 371/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul cercetării, inovării și digitalizării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin se aprobă Direcțiile de acțiune pentru implementarea serviciului universal în domeniul comunicațiilor electronice, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,
Sebastian-Ioan Burduja

București, 16 februarie 2023.
Nr. 20.250.

*) Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 21.364/2022 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

DIRECȚIILE DE ACȚIUNE

pentru implementarea serviciului universal în domeniul comunicațiilor electronice

1. Necesitatea implementării serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice

În România, sectorul comunicațiilor a cunoscut, în ultimii ani, o evoluție deosebit de dinamică, având ca principală caracteristică ritmul constant de creștere a investițiilor, pe fundalul unor evoluții tehnologice spectaculoase.

Comunicațiile electronice reprezintă astăzi pentru România, ca și pentru majoritatea statelor lumii, un sector strategic al economiei naționale. Amploarea investițiilor atrase, expansiunea rapidă și, mai ales, capacitatea de a induce un efect multiplicativ de creștere economică, prin potențialul deosebit de stimulare a dezvoltării altor sectoare, au transformat comunicațiile electronice, în ultimii douăzeci de ani, într-unul dintre cele mai

importante motoare ale economiei, atât la nivelul fiecăruia dintre statele lumii, cât și la nivel global.

Promovarea intereselor utilizatorilor finali reprezintă un obiectiv specific de importanță majoră pentru dezvoltarea sectorului comunicațiilor. Instrumentele la care statul trebuie să recurgă pentru atingerea acestui obiectiv sunt multiple și complexe, mergând de la impunerea unor obligații de transparență menite să ajute utilizatorii finali în luarea unei decizii informate până la protejarea acestora în relația cu furnizorii prin mecanismele de soluționare a litigiilor, administrate de autoritatea de reglementare. Totodată, statul trebuie să vegheze la implementarea unor sisteme adecvate de apărare a dreptului la viață privată în acest sector, în vederea combaterii amenințărilor specifice, inerente utilizării noilor tehnologii de

comunicație, precum și la asigurarea integrității și securității rețelelor publice de comunicații electronice. De asemenea, promovarea intereselor specifice ale utilizatorilor cu nevoi sociale speciale trebuie să constituie o prioritate, în spiritul politicilor europene de promovare a incluziunii sociale.

În centrul oricărui program de acțiuni destinat promovării intereselor utilizatorilor finali trebuie să se afle însă definirea și implementarea unei politici publice, însoțită de măsuri strategice pentru definirea caracteristicilor implementării unui serviciu universal eficient și coerent. Accesul la un set minim de servicii de comunicații electronice este considerat esențial pentru integrarea utilizatorilor în comunitate și, în sens mai larg, în societatea informațională. Serviciile de comunicații electronice depășesc latura personală și de afaceri a comunicării, constituind un instrument esențial pentru furnizarea către public a tuturor tipurilor de informații, bunuri și servicii, atât de către sectorul public (servicii sociale, de învățământ sau medicale, de exemplu), cât și de către sectorul privat (serviciile societății informaționale).

Cei care nu au acces la servicii de comunicații electronice riscă să fie marginalizați în societatea secolului XXI.

La rândul lui, conceptul de serviciu universal trebuie să evolueze odată cu progresele tehnologice și cu evoluția pieței și a cererii utilizatorilor, fiind văzut ca o plasă de siguranță menită să garanteze faptul că cel puțin un set de servicii minime este disponibil pentru toți, la un preț accesibil, în cazul în care un risc de excludere socială generat de lipsa unui astfel de acces îi împiedică pe cetățeni să participe pe deplin la societate din punct de vedere social și economic.

Totodată, „tehnologiile digitale pot contribui în mod semnificativ la atingerea obiectivelor Pactului ecologic european (Green Deal). Adoptarea soluțiilor digitale și utilizarea datelor vor contribui la tranziția către o economie neutră din punct de vedere climatic, circulară și mai rezilientă. Înlocuirea călătoriilor de afaceri cu videoconferințe reduce emisiile, în timp ce tehnologiile digitale permit procese mai ecologice în agricultură, energie, clădiri, industrie sau planificare urbană și servicii, contribuind astfel la obiectivul propus de Europa de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră cu cel puțin 55% până în 2030 și la o mai bună protecție a mediului nostru”.¹

2. Cadrul legal

La nivel european, comunicațiile electronice sunt reglementate prin Directiva (UE) 2018/1.972 a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice, transpusă în legislația națională în principal prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 140/2012, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *OUG nr. 111/2011*), cele mai recente amendamente ale acestui act normativ fiind aduse de Legea nr. 198/2022 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul comunicațiilor electronice și pentru stabilirea unor măsuri de facilitare a dezvoltării rețelelor de comunicații electronice.

OUG nr. 111/2011 este așadar actul normativ ce stabilește cadrul de reglementare primar în domeniul comunicațiilor electronice în România. Presentul document are în vedere prevederile cap. VI — Serviciul universal din OUG nr. 111/2011.

Printre elementele de noutate aduse de noul cadru de reglementare se numără revizuirea scopului serviciului universal prin eliminarea unor servicii. Astfel, componentele serviciului universal rămân, potrivit noilor dispoziții, serviciul funcțional de acces la internet în bandă largă și serviciile de comunicații de

voce, privite atât din perspectiva accesibilității tarifelor pentru consumatori, cât și din cea a disponibilității la punct fix.

Astfel, art. 76 alin. (1) din OUG nr. 111/2011 stabilește că „Accesul la serviciul universal reprezintă asigurarea disponibilității pentru toți utilizatorii finali, respectiv a accesibilității din punctul de vedere al prețului pentru consumatori, în ceea ce privește un set minim de servicii de acces funcțional la internet în bandă largă și de servicii de comunicații de voce, la un nivel determinat de calitate, pe teritoriul național, inclusiv la conexiunea aferentă, la punct fix”.

Totodată, conform art. 77 alin. (1) din același act normativ, ministerul de resort în domeniul comunicațiilor electronice, respectiv Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării (denumit în continuare *MCID*), „adoptă politica și strategia privind implementarea serviciului universal, cu respectarea principiilor transparenței, obiectivității, proporționalității și nediscriminării”.

În ceea ce privește asigurarea accesibilității din punctul de vedere al prețului, precizăm că, potrivit art. 77¹ alin. (2) din OUG nr. 111/2011, „(2) În cazul în care stabilește, luând în considerare condițiile naționale, că tarifele cu amănuntul pentru serviciile prevăzute la art. 76 alin. (1) nu sunt accesibile pentru consumatorii cu venituri mici sau cu nevoi sociale speciale, ANCOM poate obliga, prin decizie, furnizorii de servicii de acces la internet și de comunicații de voce să ofere acestor consumatori opțiuni tarifare sau pachete tarifare diferite de cele practicate în condiții comerciale normale, pentru a se asigura că persoanele cu venituri mici sau cu nevoi sociale speciale au acces la și utilizează, la tarife accesibile, servicii de acces funcțional la internet în bandă largă și de comunicații de voce cel puțin la punct fix”. Stabilirea categoriilor de persoane care pot beneficia de opțiuni sau pachete tarifare, dar și a eventualelor măsuri alternative sau complementare de sprijin pentru nevoi de comunicare, precum și a categoriilor de persoane care pot beneficia de acestea constituie aspecte care trebuie reglementate prin prezentul document de politici publice.

În situații excepționale, în special în cazul în care impunerea obligațiilor prevăzute mai sus în sarcina tuturor furnizorilor de servicii de acces la internet și de comunicații de voce ar constitui o sarcină administrativă sau financiară excesivă pentru stat sau pentru furnizorii de servicii de acces la internet și de comunicații de voce, prin decizia Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (*ANCOM*) se pot impune respectivele obligații prin implementarea procedurii de desemnare a unuia sau mai multor furnizori de serviciu universal.

Potrivit prevederilor art. 77² din OUG nr. 111/2011, în ceea ce privește asigurarea disponibilității serviciilor din sfera serviciului universal, beneficiarii acestor servicii sunt utilizatorii finali, respectiv persoanele fizice sau juridice care nu furnizează rețele publice de comunicații electronice sau servicii de comunicații electronice destinate publicului. De asemenea, dacă ANCOM va stabili că, pe întreg teritoriul național sau în diferite părți ale acestuia, disponibilitatea la punct fix a serviciului de acces funcțional la internet în bandă largă și a serviciilor de comunicații de voce nu poate fi asigurată în circumstanțe comerciale obișnuite sau prin intermediul altor instrumente de politică publică, cum ar fi, de exemplu, proiectele dezvoltate cu fonduri europene prin politicile de coeziune ale Uniunii Europene, ANCOM poate impune obligații de serviciu universal adecvate pentru a da curs tuturor cererilor rezonabile ale utilizatorilor finali privind accesul la serviciile respective în părțile relevante ale teritoriului național.

¹ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor COM (2021) 118 Busola pentru dimensiunea digitală 2030: modelul european pentru deceniul digital.

În acest context se impune a fi subliniat faptul că, potrivit considerentului 229 din Directiva (UE) 2018/1.972, „Piața deține un rol major în asigurarea disponibilității accesului la internet de bandă largă cu o capacitate în continuă creștere. În zonele în care piața nu ar da rezultatele așteptate, alte instrumente de politică publică de sprijinire a disponibilității conexiunilor de acces adecvat la internet de bandă largă par, în principiu, mai eficiente din punctul de vedere al costurilor și mai puțin susceptibile să genereze denaturări ale pieței decât obligațiile de serviciu universal, de exemplu, recurgerea la instrumente financiare cum ar fi cele disponibile în cadrul Fondului european pentru investiții strategice și al Mecanismului pentru interconectarea Europei, utilizarea finanțării publice din fondurile structurale și de investiții europene, stabilirea unor obligații în materie de acoperire care să însoțească drepturile de utilizare a spectrului de frecvențe radio pentru a sprijini instalarea rețelelor de bandă largă în zone cu o densitate mai mică a populației și investițiile publice în conformitate cu normele Uniunii privind ajutoarele de stat”.

Prin urmare, impunerea unor obligații de serviciu universal în vederea asigurării disponibilității serviciilor din sfera serviciului universal nu ar trebui să constituie un scop în sine, utilizarea mecanismului de serviciu universal fiind subsidiară utilizării altor mecanisme, cu un potențial de distorsionare a pieței mai mic decât mecanismul de serviciu universal.

Conform dispozițiilor art. 77 alin. (12) din OUG nr. 111/2011, în ceea ce privește serviciile de acces la internet în bandă largă furnizate la punct fix, acestea sunt caracterizate de o conexiune ce oferă acces funcțional la internet, definită pe baza unei liste minime de servicii online ce permit participarea utilizatorilor finali la beneficiile digitalizării.

În ceea ce privește viteza maximă de transfer al datelor pentru serviciile prevăzute mai sus, Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 21.960/2022 pentru stabilirea caracteristicilor serviciului de acces funcțional la internet în bandă largă al persoanelor fizice, prin intermediul unei conexiuni la un punct fix, stabilește viteza de transfer al datelor necesară pentru descărcare (download) la 100 megabiți/secundă (Mbps) pentru serviciul universal. În acest sens se au în vedere dispozițiile art. 3 alin. (3) din ordinul menționat anterior, care stabilesc faptul că aceste caracteristici „vor fi avute în vedere și la implementarea măsurilor privind serviciul universal în domeniul comunicațiilor electronice, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 140/2012, cu modificările și completările ulterioare.”

3. Obiectivele politicii publice privind implementarea serviciului universal

Așa cum este precizat mai sus, modificările legislative au introdus schimbări importante în ceea ce privește definirea serviciilor incluse în sfera serviciului universal. În pas cu schimbările tehnologice ample și cu extinderea spațiului de lucru prin regimul de telemuncă, adoptat de tot mai mulți operatori economici, a devenit imperativă revizuirea cadrului de reglementare în ceea ce privește setul minim de servicii incluse în sfera serviciului universal care să asigure o participare egală a tuturor utilizatorilor finali la mediul socioeconomic.

Accesul la aceste resurse este o componentă esențială în demersurile Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării (MCID) pentru creșterea gradului de competențe digitale și digitalizarea administrației publice și a mediului economic, componente-cheie ale indicelui economiei și societății digitale (DESI) prin care Comisia Europeană monitorizează progresele înregistrate de

statele membre în domeniul digital. Astfel, o administrație digitală este o administrație care are în centru nevoile utilizatorului final și care pune la dispoziția acestuia resursele statului, reprezentând o schimbare de la paradigma statului centrist cu utilizatorul final în slujba administrației publice. De asemenea, un mediu economic digital prioritizează meritocrația în dauna localizării geografice, creând o valoare economică sporită și competitivitate într-o piață globală din ce în ce mai integrată.

Devin astfel primordiale disponibilitatea și accesibilitatea serviciilor de acces funcțional la internet în bandă largă complementate cu serviciile de voce, prin conexiunea aferentă, la punct fix.

La nivelul Uniunii Europene a fost adoptat documentul privind Calea către Deceniul Digital², un program de politici care instituie un mecanism de monitorizare și cooperare pentru a atinge obiectivele și țintele comune pentru transformarea digitală a Europei până în anul 2030. Acest cadru de guvernare se bazează pe un mecanism anual de cooperare care implică Comisia Europeană și statele membre. Comisia va elabora traiectoriile preconizate ale UE pentru fiecare obiectiv împreună cu statele membre, care propun, la rândul lor, foi de parcurs strategice naționale pentru a atinge aceste obiective. În ceea ce privește conectivitatea, documentul stabilește obiectivul de a avea conexiuni care permit acces la rețele de mare capacitate de 1.000 Mbps (conectivitate gigabit) în fiecare gospodărie din Uniunea Europeană la nivelul anului 2030.

MCID își propune prin intermediul prezentului document să întreprindă pașii necesari în direcția atingerii acestor deziderate.

3.1. Asigurarea disponibilității serviciilor din sfera serviciului universal

În vederea atingerii obiectivelor legate de asigurarea disponibilității serviciilor de acces funcțional la internet în bandă largă și a serviciilor de voce, prin conexiunea aferentă, la punct fix, statele membre au la dispoziție o serie de pârghii, ca, de exemplu, instrumente de politică publică (scheme de sprijinire a utilizării serviciilor de comunicații, fonduri de coeziune etc.) sau instituirea unui mecanism de serviciu universal.

Astfel, pentru o abordare coerentă și unitară a problematicii asigurării disponibilității serviciilor de acces funcțional la internet în bandă largă și a serviciilor de voce, prin conexiunea aferentă, la punct fix, se impune o utilizare graduală, etapizată, a acestor pârghii, pentru a asigura o minimă distorsionare a pieței, precum și promovarea concurenței.

Acest principiu reiese, de altfel, și din dispozițiile Directivei (UE) 2018/1.972, transpuse prin art. 77² din OUG nr. 111/2011, potrivit căreia ANCOM poate impune obligații de serviciu universal cu privire la disponibilitatea serviciilor doar dacă stabilește că aceasta nu poate fi asigurată în circumstanțe comerciale obișnuite sau prin intermediul altor instrumente de politică publică.

La rândul său, așa cum am precizat la pct. 2, și Comisia Europeană acordă o importanță deosebită respectării principiului minimei distorsionări a pieței și promovării concurenței, considerând prioritară utilizarea resurselor puse la dispoziție prin programele finanțate din fonduri europene în detrimentul mecanismului de serviciu universal care ar putea presupune inclusiv utilizarea unor fonduri colectate de la operatorii prezenți pe piața comunicațiilor electronice din România pentru finanțarea obligațiilor de serviciu universal.

Pe cale de consecință, MCID va acționa în vederea limitării posibilelor efecte negative asupra concurenței, luând în considerare existența programelor europene care au în centru creșterea disponibilității serviciilor de acces la internet în bandă largă.

² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:32022D2481&from=EN> — Decizia (UE) 2022/2.481 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 de instituire a programului de politică pentru 2030 privind deceniul digital.

Planul național de redresare și reziliență (PNRR)

PNRR presupune implementarea unei scheme de sprijinire a utilizării serviciilor de comunicații prin diferite tipuri de instrumente pentru beneficiari, cu accent pe zonele albe³, printr-o alocare de 94 milioane de euro.

Chiar și în condițiile menținerii unei dinamici concurențiale sănătoase pe termen lung, precum și a implementării reformelor asumate, piața nu poate livra conectivitate în toate localitățile din România, conform obiectivelor UE 2025. Astfel, programul urmărește acoperirea cu servicii de acces la internet de mare viteză, la punct fix, a aproximativ 945 de localități (sate, inclusiv zonele locuite defavorizate, precum cartierele marginase urbane sau rurale neacoperite de servicii de date sau așezările informale) în care piața nu poate livra astfel de servicii prin forțe proprii, la nivel național. Din perspectiva implementării Pilonului european al drepturilor sociale, această investiție urmărește să contribuie la îmbunătățirea situației privind dimensiunea „conectivitate” a indicelui economiei și societății digitale în conformitate cu Tabloul de bord social revizuit.

Au fost identificate două măsuri de investiții prioritare:

1. Prioritate absolută (P1), localități rurale complet albe, nedeservite cu rețele fixe, dar în care există cerere latentă și/sau inductori socioeconomi (școală, grădiniță, dispensar, instituție publică etc.). Este vorba în principal de localități rurale de mici dimensiuni (min. 50 locuitori/20 gospodării), în condiții geografice deosebite (de exemplu, rural îndepărtat, enclavizat, geografie atipică etc.). Prezența în aceste localități a unor inductori socioeconomi nedeserviți de internet reprezintă o mare pierdere de bunăstare socială pentru perspectivele de dezvoltare a respectivei comunități, precum și indicii rezonabile privind relevanța și consistența cererii de internet de mare viteză (estimare de minimum 200—250 de astfel de localități).

2. Prioritate subiacentă (P2), localități rurale insuficient deservite cu rețele fixe, în care vitezele nu pot fi îmbunătățite prin forțele piețelor și pe baza angajamentelor rezonabile de investiții ale operatorilor. (estimare minimum 540—590 de astfel de localități).

Nu vor fi eligibile pentru finanțare localitățile pentru care vor exista planuri credibile de dezvoltare a unei rețele fixe de mare viteză în următorii 3 ani.

Din experiențele avute anterior a rezultat că succesul implementării unui proiect de ajutor de stat pentru creșterea gradului de conectivitate depinde foarte mult de implicarea autorităților locale care cunosc nevoile comunității și sunt în măsură să înlăture anumite bariere administrative. Prin urmare, localitățile eligibile pentru finanțarea publică se vor stabili în ordinea solicitărilor primite din partea autorităților locale care se angajează să parcurgă, în condiții facile și cu celeritate, procedurile de autorizare necesare și să perceapă tarife reduse sau chiar 0 (zero) pentru accesul tuturor operatorilor de comunicații electronice pe proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale în cauză.

Vor fi finanțate următoarele:

— infrastructură pasivă (stâlpi, canalizație subterană etc.) + elemente de rețea activă;

— segment de distribuție (backhaul) + segment de acces (last mile);

— realizarea unei rețele noi sau modernizarea unei rețele existente.

Investiția vizează următoarele:

— acoperirea cu internet de mare viteză a aproximativ 30.000—40.000 de gospodării rurale îndepărtate, precum și a 200—250 de inductori socioeconomi, care ar fi rămas neacoperite cu niciun fel de rețele în absența intervenției;

— îmbunătățirea acoperirii la internet pentru aproximativ 80.000—90.000 de gospodării rurale, precum și a 500—600 de inductori socioeconomi, care nu ar putea beneficia de upgrade în absența intervenției;

— conectarea la internet de mare viteză a 600 de inductori socioeconomi suplimentari și a 60.000 de gospodării (estimare take up);

— va fi realizată conectare la internet de mare viteză (viteză minimă de cel puțin 100 Mbps actualizabilă).

Fondurile de coeziune

În ceea ce privește utilizarea altor instrumente care au un potențial de distorsionare a pieței mai redus decât mecanismul de serviciu universal, menționăm utilizarea fondurilor europene disponibile prin politica de coeziune, prin programe dedicate acoperirii cu servicii de acces la internet în zonele albe, cum ar fi Programul operațional Competitivitate (POC) 2014—2020, axa prioritară 2 — Tehnologia informației și comunicațiilor (TIC) pentru o economie digitală competitivă, acțiunea 2.1.1:

— Îmbunătățirea infrastructurii în bandă largă și a accesului la internet (proiectul Ro-NET — Dezvoltarea infrastructurii de bandă largă în zone nedeservite)

• Este unul dintre cele mai mari proiecte de comunicații implementat în România.

• Valoarea totală aprobată de 85,52 milioane euro, din care contribuția CE este de 69,04 milioane euro.

• În vederea finanțării proiectului din FEDR, implementarea Ro-NET a fost împărțită în două faze clar definite atât din punct de vedere fizic, cât și financiar:

— faza I, cu un buget de 15,19 milioane euro, din POS CCE 2007—2013, și

— faza II, cu un buget de 53,85 milioane euro, din POC 2014—2020.

• Proiectul a presupus realizarea unei infrastructuri de comunicații de cca 4.000 km pentru 695 de localități eligibile dintr-un total de 783 de localități vizate inițial.

• Peste 100.000 de gospodării cu cca 400.000 de locuitori, 8.500 de întreprinderi și 2.800 de instituții publice vor putea să se conecteze la internet de mare viteză.

• Infrastructura nou-creată care rămâne în proprietatea statului român va oferi acces deschis și nediscriminatoriu tuturor părților interesate.

Totodată, îmbunătățirea infrastructurii în bandă largă (NGA) și a accesului la internet face obiectul unei alte scheme de ajutor de stat⁴ cu un buget total estimat de maximum 63.788.552,64 euro (FEDR+BS), din care 54.220.269,74 euro FEDR și 9.568.282,90 euro buget de stat.

Schema de ajutor de stat se aplică în cadrul axei prioritare 2 a Programului operațional Competitivitate, acțiunea 2.1.1 „Îmbunătățirea infrastructurii în bandă largă și a accesului la internet” și vizează atingerea obiectivului specific O.S 2.1 „Extinderea și dezvoltarea infrastructurii de comunicații în bandă largă de mare viteză”.

Schema de ajutor de stat se aplică zonelor albe din România, situate în regiunile mai puțin dezvoltate (Regiunea de dezvoltare Nord-Vest, Centru, Nord-Est, Sud-Est, Sud-Muntenia, Sud-Vest Oltenia, Vest).

În vederea utilizării graduale a pârgurilor avute la dispoziție, după epuizarea resurselor aflate la dispoziția instituțiilor statului prin programele finanțate prin fonduri europene care au ca scop creșterea disponibilității serviciilor de acces la internet în bandă largă, la un punct fix, prin dezvoltarea unor rețele de mare capacitate, ANCOM va evalua necesitatea elaborării unei decizii privind procedura și condițiile asociate de desemnare a unor furnizori de serviciu universal, urmărind asigurarea disponibilității serviciilor din sfera serviciului universal.

³ În înțelesul prezentului document, zonele albe sunt zonele neacoperite cu servicii în bandă largă.

⁴ Ordinul ministrului fondurilor europene și al ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 568/3.090/2018 privind aprobarea Schemei de ajutor de stat pentru îmbunătățirea infrastructurii în bandă largă (NGA) și a accesului la internet în cadrul Programului operațional Competitivitate, cu modificările ulterioare.

3.2. Accesibilitatea serviciilor incluse în sfera serviciului universal

ANCOM analizează măsura în care tarifele cu amănuntul practicate în condiții comerciale pentru serviciile de acces funcțional la internet în bandă largă la un punct fix și pentru serviciile de comunicații de voce la un punct fix sunt accesibile pentru consumatorii cu venituri mici sau cu nevoi sociale speciale.

Această analiză va avea în vedere o serie de factori, cum ar fi: condițiile naționale specifice (PIB/cap de locuitor), cheltuielile înregistrate cu utilizarea serviciilor analizate, raportarea acestora la cheltuielile înregistrate cu alte servicii, capacitatea utilizatorilor de a-și monitoriza și controla cheltuielile implicate de utilizarea serviciilor de comunicații electronice, comportamentul de consum al acestora în diferite situații referitoare la condițiile de furnizare a serviciilor etc.

Dacă, în urma analizei efectuate, ANCOM determină că tarifele pentru serviciile incluse în sfera serviciului universal nu sunt accesibile, MCID stabilește categoriile de persoane care pot beneficia de opțiuni sau pachete tarifare diferite de cele practicate în condiții comerciale normale. Ulterior, ANCOM va impune, prin decizie, în sarcina tuturor furnizorilor de servicii de acces la internet și de comunicații de voce obligația de a oferi acestor consumatori opțiuni tarifare sau pachete tarifare diferite de cele practicate în condiții comerciale normale. În acest scop, furnizorii menționați anterior pot fi obligați să aplice tarife comune, inclusiv prin stabilirea unei medii pe zone geografice, pe teritoriul național, având în vedere condițiile specifice.

În situații excepționale, în special în cazul în care impunerea obligațiilor prevăzute mai sus în sarcina tuturor furnizorilor de servicii de acces la internet și de comunicații de voce ar constitui o sarcină administrativă sau financiară excesivă pentru stat sau pentru furnizorii de servicii de acces la internet și de comunicații de voce, prin decizia ANCOM se pot impune respectivelor obligații prin desemnarea unuia sau mai multor furnizori de servicii universale ce vor avea ca obligație acordarea unor tarife accesibile pentru serviciile incluse în sfera serviciului universal, pentru toți consumatorii care au venituri mici sau nevoi sociale speciale stabiliți de către MCID. Aceștia vor beneficia de posibilitatea de a alege între mai mulți furnizori care oferă opțiuni tarifare sau pachete tarifare ce răspund nevoilor lor, cu excepția situațiilor în care garantarea unei astfel de posibilități este imposibilă sau ar genera o sarcină organizațională sau financiară excesivă suplimentară.

Impunerea acestor obligații va fi însoțită de o serie de garanții suplimentare pentru consumatorii stabiliți de către MCID, aceste garanții constând în stabilirea în mod transparent a condițiilor în care consumatorii beneficiază de opțiuni tarifare sau pachete tarifare diferite de cele practicate în condiții comerciale normale, publicarea acestora, precum și aplicarea lor în mod nediscriminatoriu de către furnizorii de servicii de acces la internet și de comunicații de voce, respectiv de către furnizorii de servicii universale, după caz. Totodată, este de evidențiat și obligația furnizorilor de a informa ANCOM cu privire la detaliile ofertelor pentru persoanele cu venituri mici sau cu nevoi sociale speciale, în condițiile stabilite prin decizia autorității.

Pe de altă parte, având în vedere necesitatea existenței unui cadru procedural flexibil, care să țină cont de evoluțiile pieței, cadrul legal în vigoare conferă ANCOM prerogativa de a impune modificarea sau renunțarea la anumite opțiuni sau pachete tarifare.

La momentul redactării prezentului document de politici publice, pe baza datelor analizate, ANCOM consideră că, în condițiile actuale de piață, consumatorii serviciilor de acces la internet la un punct fix, precum și cei ai serviciilor de telefonie la un punct fix dețin și au acces la aceste servicii în condiții de accesibilitate a tarifelor.

Pentru a se asigura cu privire la menținerea acestei situații, ANCOM va analiza, o dată la 3 ani, nivelul de accesibilitate a tarifelor cu amănuntul pentru serviciile de acces funcțional la internet în bandă largă și pentru serviciile de comunicații de voce

la un punct fix, stabilind, cu luarea în considerare a condițiilor naționale, dacă tarifele cu amănuntul practicate în condiții comerciale sunt accesibile pentru consumatorii cu venituri mici sau cu nevoi sociale speciale.

3.3. Caracteristicile serviciului de acces funcțional la internet în bandă largă la un punct fix

Serviciile de acces la internet în bandă largă furnizate la punct fix sunt caracterizate de o conexiune ce oferă acces funcțional la internet, definită pe baza unei liste minime de servicii online ce permit participarea utilizatorilor finali la mediul social și economic. Astfel, setul minim de servicii, pe care serviciul de acces funcțional la internet în bandă largă trebuie să aibă capacitatea de a le susține în beneficiul consumatorilor, presupune:

- a) utilizarea serviciilor de poștă electronică;
- b) accesul la motoare de căutare care să permită căutarea și identificarea informațiilor;
- c) accesul la instrumente online de educație și de formare profesională de bază;
- d) accesul la ziare sau știri online;
- e) cumpărarea sau comandarea de bunuri sau servicii online;
- f) căutarea unui loc de muncă, precum și instrumente de căutare a unui loc de muncă;
- g) interacțiuni profesionale prin intermediul unor rețele dedicate;
- h) accesul la servicii bancare prin internet;
- i) utilizarea de servicii de e-guvernare;
- j) accesul la mijloace de comunicare socială și la servicii de mesagerie instantanee;
- k) inițierea și primirea de apeluri și apeluri video la calitate standard.

În România, serviciile de mai sus sunt acoperite de o gamă largă de viteze de transfer al datelor furnizate comercial prin intermediul mai multor tehnologii. În contextul diversificării rapide a conținutului digital, al interacțiunii din ce în ce mai frecvente prin intermediul platformelor de video streaming, precum și al extinderii accelerate a modalităților de lucru de acasă, a platformelor de telemedicină, e-learning, e-guvernare, e-commerce etc., viteza de transfer trebuie să fie asigurată de o conexiune fiabilă care să beneficieze de cele mai noi dezvoltări tehnologice. Accelerarea procesului digitalizării în România impune viteze de acces la internet adecvate pentru creșterea performanței în ceea ce privește indicatorii referitori la competențele digitale ale populației și pentru interacțiunea utilizatorilor cu un mediu economic digital și cu servicii publice digitale.

În vederea asigurării lățimii de bandă necesare pentru participarea consumatorilor din punct de vedere social și economic la societate, MCID a stabilit, prin intermediul Ordinului nr. 21.960/2022, caracteristicile serviciului de acces funcțional la internet în bandă largă la un punct fix, având în vedere condițiile naționale și lățimea de bandă minimă de care beneficiază majoritatea consumatorilor de pe teritoriul național și ținând cont de cele mai bune practici la nivel european.

La baza acestuia au stat inclusiv datele colectate de la furnizori de către ANCOM, la jumătatea anului 2022, potrivit cărora 88% dintre conexiunile de internet fix permit viteze maxime de transfer al datelor de 100 Mbps. De asemenea, penetrarea la nivel de gospodării reflectă aceeași tendință majoritară de disponibilitate a unui nivel de 100 Mbps, cu o creștere constantă în ultima perioadă.

Totodată, conform raportului anual privind calitatea serviciului de acces la internet în 2021, elaborat de ANCOM pe baza măsurătorilor efectuate de utilizatori în cadrul platformei Netograf, viteza medie de download pentru serviciul de acces la internet la punct fix la nivel național a înregistrat o valoare de 259,8 Mbps, iar viteza medie de upload la nivel național a ajuns la 179,1 Mbps. Analizând datele din anul 2021 comparativ cu cele din anul 2020 la nivel național, s-a constatat o creștere a vitezei medii de download de aproximativ 40% și a vitezei medii de upload de aproximativ 60% pentru conexiuni fixe.

3.4. Finanțarea obligațiilor de serviciu universal

Conform art. 86 din OUG nr. 111/2011, în cazul în care ANCOM decide că din furnizarea serviciului universal rezultă un cost net care constituie o sarcină injustă pentru furnizorii de serviciu universal, prin hotărâre a Guvernului se va stabili un mecanism de compensare a acestui cost net. Sumele necesare compensării vor fi acoperite din bugetul de venituri și cheltuieli al ANCOM, în limita disponibilităților înregistrate de autoritate, reprezentând excedent din anii anteriori din fondul de serviciu universal și/sau din fonduri europene, dacă o astfel de sursă de finanțare este disponibilă și fezabilă.

Ca soluții complementare, în cazul în care necesarul de compensare a costului net total nu va putea fi acoperit din aceste surse de finanțare, aceleași dispoziții stabilesc că diferența va fi compensată prin utilizarea următoarelor modalități de finanțare, în mod individual sau cumulativ:

a) prin partajarea costului net al obligațiilor de serviciu universal între furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice, cu respectarea cadrului legal național și european din domeniul ajutorului de stat;

b) de la bugetul de venituri și cheltuieli al ANCOM, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație de Parlament și fără a putea depăși disponibilitățile înregistrate de ANCOM, reprezentând excedent din anii anteriori din venituri proprii;

c) de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație prin legea bugetară anuală, cu respectarea cadrului legal național și european din domeniul ajutorului de stat.

Mecanismul de compensare a costului net va fi stabilit prin hotărâre de Guvern, cu respectarea principiilor transparenței, minimei atingeri aduse concurenței, nediscriminării și proporționalității.

În cazul în care se va decide compensarea costului net prin intermediul contribuțiilor financiare ale furnizorilor de rețele și servicii de comunicații electronice, ANCOM va identifica furnizorii care vor avea obligația să contribuie la compensare, stabilind cuantumul contribuțiilor datorate, modalitatea și termenul de plată, precum și orice alte elemente necesare în vederea funcționării acestui mecanism, cu respectarea principiilor obiectivității, transparenței, minimei atingeri aduse concurenței, nediscriminării și proporționalității.

4. Concluzii

Pe parcursul implementării măsurilor din cadrul setului de politici publice propuse, MCID va urmări aplicarea eficientă a obiectivelor stabilite, prin monitorizarea continuă a modului de desfășurare a acțiunilor întreprinse în direcția îndeplinirii acestor obiective, cu scopul de a identifica din timp tendințele de schimbare și de a elabora căi de acțiune adecvate noilor situații existente pe piață.

MCID consideră că programele de finanțare mai sus menționate, precum și elementele care se află la baza implementării serviciului universal în domeniul comunicațiilor electronice au un rol esențial în atingerea scopului comun național, și anume combaterea excluziunii sociale, în dezvoltarea regională și, mai ales, în asigurarea posibilității de comunicare pentru toți cetățenii, înlăturând astfel barierele din calea dezvoltării structurale a societății românești.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

